

Τ
ΜΥΣΘΑΝΥ
ΚΑΙ ΤΟ
ΤΕΡΑΣ

Στη Μορίν Μέγκιτ, μια γυναίκα 511 χρόνων, που είναι σχεδόν
δέξιο πως φυλάει ένα τέρας στη σοφίτα της.

Τ.Μ.Φ.

Στην Έμν, την υπέροχη ατζέντισσά μου.

Ι.Φ.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Τζακ Μέγκιτ-Φίλλιπς, *Η Μπέθανν και το Τέρας*

Jack Meggitt-Phillips, *The Beast and the Bethany*

Εικονογράφηση: Ιζαμπέλ Φόλλαθ

Μετάφραση Άγγελος Αγγελίδης, Μαρία Αγγελίδου

Διορθώσεις: Αντωνία Κίλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

Copyright© για το κείμενο Jack Meggitt-Phillips 2020

Copyright© για την εικονογράφηση Isabelle Follath 2020

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα 2020 από τις εκδόσεις Egmont Books,
Λονδίνο 2020

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα,
Οκτώβριος 2021

ΚΕΤ Δ538 ΚΕΠ 736/21 ISBN 978-960-16-9577-8

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Τζακ Μέγκιτ-Φίλλιπς

Η ΜΠΕΘΑΝΝ και το ΤΕΡΑΣ

Εικονογράφηση
Ιζαμπέλ Φόλλαθ

Μετάφραση
Άγγελος Αγγελίδης – Μαρία Αγγελίδου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Ο Μοβ Παπαγάλος

Ο Εμπενίξερ Τουίξερ ήταν ένας απαίσιος άνθρωπος με μια υπέροχη ζωή.

Δεν πεινούσε ποτέ, γιατί όλα του τα ψυγεία ήταν συνεχώς γεμάτα φαγητό. Δεν παιδεύοταν ποτέ να καταλάβει μεγάλες λέξεις, όπως το αλεξιβρόχιο και ο συνδαιτυμόνας, γιατί σπάνια διάβαζε διδλία.

Δεν είχε ούτε παιδιά ούτε φίλους στη ζωή του, οπότε δεν τον ταλαιπωρούσαν ποτέ με δυσάρεστους θορύβους ή ανεπιθύμητες συζητήσεις. Ούτε είχε ποτέ να παραστεί σε κάποια γιορτή ή κάποιο γλέντι, κι έτσι δεν σπαζοκεφάλιαζε ποτέ για το τι να φορέσει.

Ο Εμπενίξερ Τουίξερ δεν είχε καν την έγνοια του θανάτου. Τη στιγμή που αρχίζει η ιστορία μας βρισκόταν μια εβδομάδα πριν τα 512α γενέθλιά του. Κι όμως, αν τον πετύχαινες στον δρόμο, θα τον περνούσες για παλικαράκι – σίγουρα δε θα τον έκανες πάνω από είκοσι χρονών.

Ίσως και να τον έδρισκες αρκετά όμορφο. Είχε κοντά ξανθά μαλλιά, λεπτή μύτη, ωραίο στόμα και δύο μάτια που έλαμπαν σαν διαμάντια στο φως του φεγγαριού. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, είχε και ένα υπέροχα αθώο ύφος.

Δυστυχώς, η εμφάνιση πολλές φορές ξεγελάει. Γιατί, τη στιγμή που αρχίζει η ιστορία μας, ο Εμπενίζερ ήταν έτοιμος να κάνει κάτι πολύ πολύ κακό.

Στην αρχή το μόνο που έκανε ήταν να μπει σε ένα μαγαζί που πουλούσε σπάνια πουλιά. Μετά περίμενε υπομονετικά πίσω από έναν ανυπόμονο πελάτη. Ο ανυπόμονος πελάτης ήταν ένα μικρό κοκαλιάρικο κοριτσάκι που φορούσε ένα σακίδιο με δύο αυτοκόλλητα. Το ένα έγραφε «ΜΠΕΘΑΝΥ» και το άλλο «ΠΑΡΕ ΔΡΟΜΟ!».

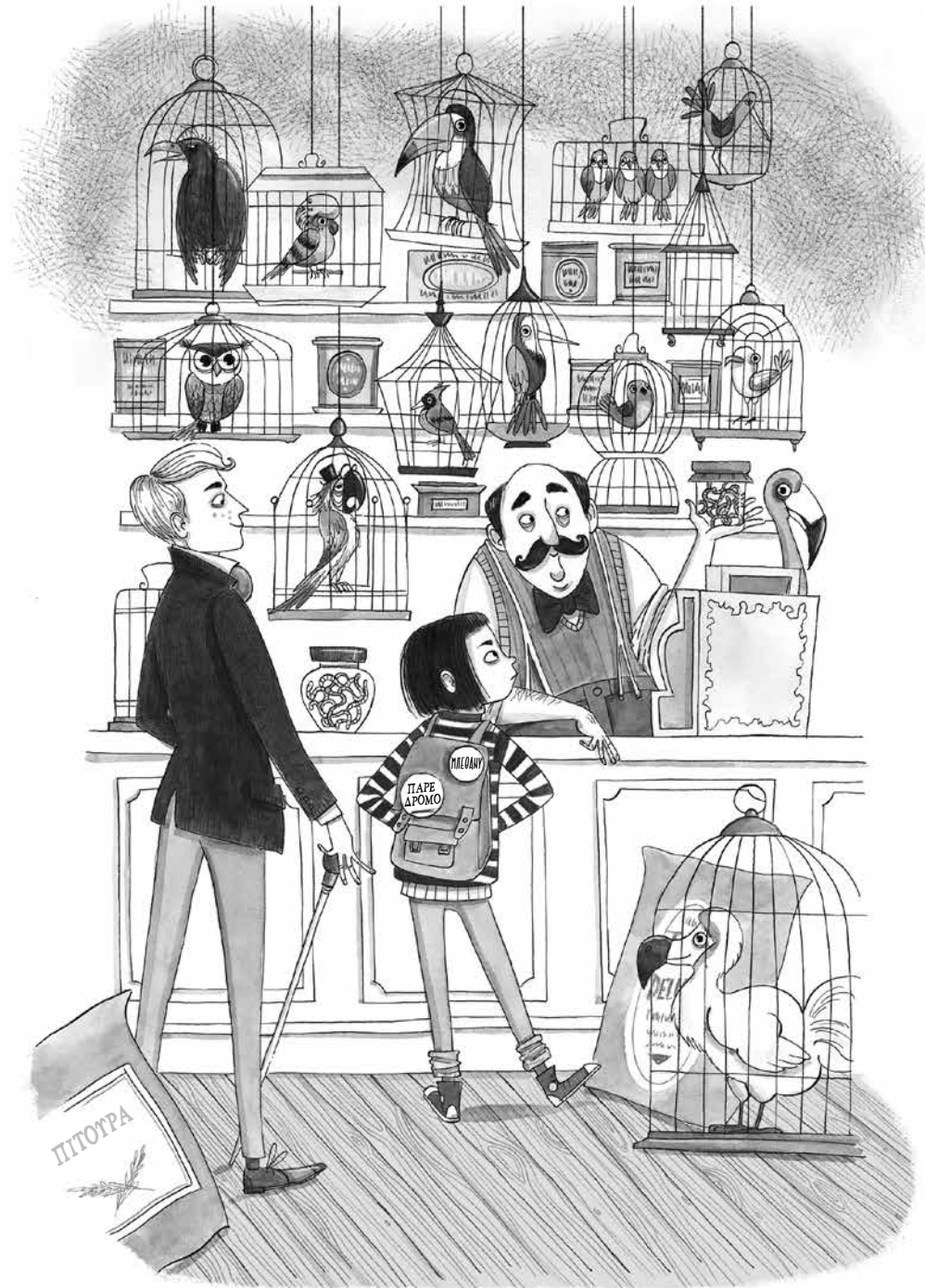
«Θέλω ένα κατοικίδιο!» είπε το κορίτσι στον μεγαλύτερο χαρωπό μαγαζάτορα.

«Τι είδους κατοικίδιο ψάχνεις;» τη ρώτησε εκείνος.

«Ένα βατράχι! Ή έναν πάνθηρα! Ωω, ή μια πολική αρκούδα!»

«Φοβάμαι πως δεν έχεις έρθει στο σωστό μέρος. Το μαγαζί με τις πολικές αρκούδες και τους πάνθηρες είναι στην άλλη γωνία και η βατραχαγορά ανοίγει αποκλειστικά τις Τετάρτες. Εδώ μόνο πουλιά μπορώ να σου δώσω, τίποτα άλλο» της εξήγησε ο μαγαζάτορας.

Το κορίτσι άνοιξε το σακίδιό της κι έδγαλε μια σαγιονάρα, ένα μισοφαγωμένο μπισκότο, δύο κοχύλια κι έναν χάρακα που έγραφε πάνω «ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΟΥ ΤΖΕΦΡΥ». Τα ακούμπησε όλα στον πάγκο.

«Τι πουλί αγοράζω μ' αυτά;» ρώτησε το κορίτσι.

Ο μαγαζάτορας κοίταξε σκεπτικός τα αντικείμενα και έκανε μερικούς υπολογισμούς στο κεφάλι του. «Αν μου δώσεις και το σακίδιο μαζί, θα σου δώσω δέκα σκουλήκια» της είπε.

Το κορίτσι καταχάρηκε μ' αυτή την προσφορά. Έβγαλε το σακίδιό της και το ακούμπησε στον πάγκο. Σε αντάλλαγμα, ο μαγαζάτορας έβγαλε δέκα σκουλήκια απ' την τσέπη του και τα αμόλησε στις χούφτες της. Το κορίτσι προσπέρασε τον Εμπενίξερ και βγήκε απ' το μαγαζί.

«Με συγχωρείτε για την αναστάτωση, κύριε Τουίξερ» είπε ο μαγαζάτορας. «Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;»

«Δεν υπάρχει θέμα» είπε ο Εμπενίξερ. «Ήρθα να πάρω τον Γουιντλοριανό μοδ παπαγάλο».

Όταν ο μαγαζάτορας έφερε τον παπαγάλο, που κοιμόταν στο κλουβί του, ο Εμπενίξερ δε διάστηκε να τον αρπάξει. Αφού πήρε το κλουβί, έμεινε στο κατάστημα να κουβεντιάσει λίγο, παρόλο που δεν ήταν μεγάλος λάτρης της συζήτησης.

«Να θυμάστε, είναι πολύ σπάνιο πουλί» του είπε ο μαγαζάτορας. «Έχουν απομείνει μόλις είκοσι σε όλο τον κόσμο. Δεν πιστεύω να τον χάσετε, έτσι;»

«Δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος» του απάντησε ο Εμπενίξερ, σέρνοντας αμήχανα τα πόδια του.

«Δε βρίσκεις πολλούς τέτοιους παπαγάλους πια – μου πήρε πολύ καιρό να τον εντοπίσω. Δεν μπορούν όλα τα μαγαζιά, ξέρετε, να βρουν έναν παπαγάλο που να

μιλάει και να τραγουδάει στ' αλήθεια. Και πόσο μάλλον να τραγουδάει κανονικά ανθρώπινα τραγούδια κι όχι αυτά τα τιτιβιστά. Τέτοιου είδους πουλιά λατρεύουν να τραγουδούν μπροστά σε ακροατήριο. Δεν πιστεύω να είστε απ' αυτούς που κρατάνε τον παπαγάλο τους κρυμμένο, μόνο για τον εαυτό τους, ε;» τον ρώτησε ο μαγαζάτορας.

«Δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος» είπε ο Εμπενίξερ. Είχε αρχίσει να αισθάνεται άβολα με το διερευνητικό βλέμμα του μαγαζάτορα.

«Αυτά τα πουλιά χρειάζονται πολλή φροντίδα και προσοχή. Χρειάζονται αγάπη. Δεν πιστεύω να του συμπεριφέρεστε άσχημα, έτσι δεν είναι;» τον ρώτησε ο μαγαζάτορας.

«Φυσικά και όχι!» απάντησε ο Εμπενίξερ με ψιλή και τρεμάμενη φωνή.

Ο μαγαζάτορας γνώριζε και αγαπούσε κάθε ένα απ' τα πουλιά του, από τις καρηκοποταμίδες μέχρι τους κιντρινοπόδαρους γλάρους, και ήθελε να βεβαιωθεί ότι θα έβρισκαν ένα καλό σπιτικό. Κοίταξε έντονα και προσεκτικά τον Εμπενίξερ.

«Ξέρω ακριβώς τι άνθρωπος είστε» είπε ο μαγαζάτορας, αφού τον είχε καρφώσει με το βλέμμα του για μερικά δευτερόλεπτα.

Ο Εμπενίξερ ξεροκατάπιε.

«Είστε ένας εξαιρετικός ιδιοκτήτης παπαγάλου!» είπε ο μαγαζάτορας. «Το βλέπω στο πρόσωπό σας!»

Ο Εμπενίξερ χαμογέλασε με ανακούφιση και του

έδωσε τα χρήματα. Πλήρωσε πολλά παραπάνω από την τιμή που είχαν συμφωνήσει, σε ένδειξη ευγνωμοσύνης προς τον μαγαζάτορα για τη σκληρή δουλειά που είχε πατήσει ψάχνοντας τον παπαγάλο.

Τον αποχαιρέτησε κι έφυγε κρατώντας το κλουδί με το κοιμισμένο πουλί. Μπήκε στο αμάξι του και οδήγησε τη σύντομη απόσταση που τον χώριζε απ' το σπίτι του. Την ώρα που πάρκαρε, ο παπαγάλος ξύπνησε με ένα μεγάλο χασμουρητό.

«Καλημέρα!» είπε ο παπαγάλος, με φωνή που μόνο παπαγαλίσια δεν έμοιαζε. Μιλούσε με χαμηλή, βραχνή φωνή, σαν να είχε φάει σοκολάτα.

«Είναι σχεδόν βράδυ» είπε ο Εμπενίξερ.

«Ούψι – ούψι! Έστω. Καλό σχεδόν-βράδυ. Με λένε Πάτρικ».

«Εμένα κύριο Τουίξερ. Καλώς ήρθες στο καινούριό σου σπίτι».

«Ω, που να με πάρει!» αναφώνησε ο Πάτρικ.

Και το «ω» και το «που να με πάρει» ήταν ταιριαστές εκφράσεις. Γιατί το σπίτι του Εμπενίξερ ήταν τουλάχιστον εντυπωσιακό. Δεκαπέντε ορόφους ψηλό και πλατύ ίσα με δώδεκα ελέφαντες. Η πρόσοψη ήταν βαμμένη κόκκινη και η αυλή ήταν αρκετά μεγάλη για να φιλοξενήσει καμιά δεκαριά διαφορετικά απογευματινά πάρτι ταυτόχρονα.

Ο Πάτρικ ενθουσιάστηκε καθώς το παρατηρούσε μέσα απ' το κλουδί του. Ήταν ένας πολυταξιδεμένος παπαγάλος. Είχε δώσει συναυλίες σε διάφορες χώρες. Αλ-

λά τέτοιο πράγμα δεν είχε ξαναδεί. Ήθελε να πετάξει και να εξερευνήσει κάθε γωνιά και σπιθαμή του σπιτιού.

«Μπορώ τώρα να βγω απ' το κλουδί μου;» ρώτησε.

«Όχι ακόμα» του απάντησε ο Εμπενίξερ. «Υπάρχει κάποιος που θέλω να γνωρίσεις πρώτα. Ή, μάλλον, κάτι».

Ο Εμπενίξερ βγήκε απ' το αμάξι και μετέφερε τον Πάτρικ μέσα στο σπίτι. Ανέβηκε τις σκάλες, κουβαλώντας το κλουδί με τον Πάτρικ.

«Αυτό το κάτι κατοικεί στον ψηλότερο όροφο» είπε ο Εμπενίξερ. «Και ανυπομονεί να σε γνωρίσει».

Ο Εμπενίξερ ανέβαινε τις σκάλες κι ο Πάτρικ ρουφούσε ό,τι έβλεπε γύρω του. Το ταξίδι ως τον δέκατο πέμπτο όροφο τέλειωσε γρήγορα. Ο Πάτρικ χάξευε τους όμορφους πίνακες και τις αντίκες που στόλιζαν τους τοίχους.

«Προσπάθησε να μη φοδηθείς» είπε ο Εμπενίξερ μόλις έφτασαν στον ψηλότερο όροφο. «Δε θα σε συμπαθήσει αν φοδηθείς».

Ο Εμπενίξερ γύρισε το πόμολο της ετοιμόρροπης παλιάς πόρτας που βρισκόταν στην άκρη της σκάλας κι αυτή άνοιξε τρίζοντας.

Άναψε το φως. Το δωμάτιο δεν έμοιαζε καθόλου με το υπόλοιπο σπίτι. Είχε υγρασία και μια έντονη μυρωδιά βραστού λάχανου. Ήταν άδειο, αν εξαιρέσεις ένα σετ κόκκινες βελούδινες κουρτίνες κι ένα χρυσό καμπανάκι στην άκρη τουωματίου.

Ο Εμπενίξερ περπάτησε ως τις κουρτίνες. Πριν τις ανοίξει, κοντοστάθηκε.

«Μη φωνάξεις και μην ουρλιάξεις. Δεν του αρέσουν αυτοί οι θόρυβοι» προειδοποίησε τον Πάτρικ.

Ο Εμπενίξερ τράβηξε τις κουρτίνες και αποκάλυψε το τέρας. Το τέρας ήταν ένας μεγάλος γκρι σδόλος, με τρία μαύρα μάτια, δύο μαύρες γλώσσες και ένα τεράστιο στόμα απ' το οποίο έτρεχαν σάλια. Είχε μικροσκοπικά χέρια και μικροσκοπικά πόδια.

Ο Εμπενίξερ είδε με χαρά ότι ο Πάτρικ, παραδόξως, αντέδρασε πολύ ψύχραιμα. Ούτε ούρλιαξε ούτε φώναξε «Ιου, σίχαμα!».

Αφού ήρθε στα συγκαλά του, ο Πάτρικ είπε «Καλημέρα! Με λένε Πάτρικ».

«Είναι σχεδόν βράδυ». Η φωνή του τέρατος ήταν απαλή και σφυριχτή. Σαν ένα φίδι φτιαγμένο από πούπουλα. «Θέλω να τραγουδήσεις».

«Τι θέλεις να σου τραγουδήσω;» ρώτησε ο Πάτρικ.

«Τραγουδά ένα τραγούδι για μένα!» απαίτησε το τέρας.

Ο Πάτρικ σώπασε για μια στιγμή. Και μετά άρχισε να τραγουδάει.

*«Το τέρας έχει το καλύτερο σπίτι σ' όλη τη γη.
Το πιο ψηλό, το πιο λαμπρό, το πιο μακρύ.
Ακόμα κι η βασίλισσα με το μεγάλο της παλάτι
Δε φτάνει το τέρας στο μικρό του δαχτυλάκι».*

Ο Εμπενίξερ ήταν εντυπωσιασμένος. Ο σκοπός ακουγόταν ευχάριστα και οι στίχοι έμοιαζαν να ικανοποιούν το τέρας.

*«Το τέρας έχει πρόσωπο ωραίο και στρογγυλό.
Με τα τρία μάτια του βρίσκει ό,τι χάσεις στο λεπτό,
Με τις δύο γλώσσες του το γλείφει από κει κι από δω,
Το τέρας σαφώς κι είναι στον κόσμο όλο μοναδικό».*

Ο Πάτρικ σταμάτησε το τραγούδι. Ζήτησε συγγνώμη που το τραγούδι ήταν τόσο μικρό και υποσχέθηκε ότι θα του τραγουδούσε κάτι μεγαλύτερο μόλις μάθαινε λίγα περισσότερα πράγματα γι' αυτό.

Ο Εμπενίξερ ξεφύσηξε ανακουφισμένος όταν είδε το τέρας να χαμογελάει. Το χαμόγελό του ήταν γεμάτο σάλια.

«Τραγουδάς πανέμορφα. Πες μου, υπάρχουν πολλά πουλιά σαν εσένα;» ρώτησε το τέρας.

«Ω, δυστυχώς όχι. Έχουμε απομείνει μόνο είκοσι σε όλο τον κόσμο». Τα μάτια του Πάτρικ γέμισαν μοβ δάκρυα. Προσπάθησε να ξεχάσει τη στενοχώρια του ρωτώντας «Πόσα τέρατα σαν εσένα υπάρχουν;».

«Είμαι το μοναδικό, το μόνο που έχει επιδιώσει». Το τέρας χαμογέλασε καθώς το έλεγε αυτό. «Ωραία που είσαι σπάνιο. Μου αρέσουν τα σπάνια πράγματα. Έλα λίγο πιο κοντά, πουλάκι, ώστε να σε βλέπω καλύτερα».

Το τέρας κοίταξε τον Εμπενίξερ με προσδοκία. Εκείνος σήκωσε το κλουδί και έφερε τον Πάτρικ πιο κοντά στα τρία μαύρα μάτια του τέρατος που ανοιγόκλειναν.

«Πιο κοντά» διέταξε το τέρας.

Ο Εμπενίξερ έσυρε το κλουδί σε απόσταση τριών δημάτων απ' το τέρας.

«Ακόμα πιο κοντά» είπε το τέρας.

Ο Εμπενίξερ έφερε το κλουδί ακριβώς μπροστά στο τεράστιο, γεμάτο σάλια στόμα του τέρατος. Η μυρωδιά

βραστού λάχανου σχεδόν εμπόδιζε τον Πάτρικ να αναπνεύσει.

«Με βλέπεις καλά τώρα;» ρώτησε ο Πάτρικ, κάπως νευρικά.

«Α, σε έβλεπα μια χαρά όλη την ώρα» είπε το τέρας καθώς έγλειψε το σαλιωμένο στόμα του και με τις δύο γλώσσες του.

«Και τότε... γιατί ήθελες να έρθω πιο κοντά;» ρώτησε ο Πάτρικ.

Ήταν η τελευταία ερώτηση που έκανε ποτέ.

